

R O M Â N I A
TRIBUNALUL CLUJ
SECȚIA MIXTĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL, DE
CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr.

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența regulamentului U.E. nr. 679/2016

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 10 iulie 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:

GREFIER:

Pe rol se află judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe **reclamantul**

și pe **pârâtul**, având ca obiect litigiu privind funcționarii publici.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă reprezentanta reclamantului – av Gherman Patricia, precum și reprezentanta pârâtului – cons. jur.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Reprezentanta reclamantului arată că nu a formulat argumente în vederea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție. Aceasta susține că a făcut demersuri pentru a afla dacă există hotărâri date de Înalta Curte de Casație și Justiție care să vizeze prezenta speță, dar nu există nimic care să se preteze exact pe temeiurile de drept invocate, respectiv pe art. 39, alin. 1 și art. 6 din Legea nr. 153/2017.

Instanța a constatat că există H.P. nr. 8/2021, care se referă doar tangențial la această dispoziție leagă, însă nu este vorba exact despre exact aceeași chestiune.

Reprezentanta reclamantului precizează că a pornit de la decizia C.C.R. nr. 694/2017. Într-adevăr, nu există o decizie care să spună distinct și concret pe instituția prefectului și raportat la dispozițiile art. 39 și art. 6 din Legea nr. 153/2017.

Pe de altă parte, reprezentanta reclamantului este de părere că nu aceasta a fost menirea O.U.G. nr. 62/2024, întrucât se va genera un flux foarte mare de cauze.

Instanța arată că s-a pronunțat deja asupra acestui aspect.

Reprezentanta reclamantului susține că reprezintă și învățământul preuniversitar la nivel de județ și a lucrat pe materialul care a fost prezentat la Avocatul Poporului, invocându-se excepția de neconstituționalitate a O.U.G. nr. 62/2024, dar nu cunoaște dacă s-a înaintat către Curtea Constituțională.

La interpellarea instanței, reprezentanta reclamantului arată că dispozițiile legale invocate prin acțiune sunt art. 39, alin. 1 din Legea nr. 153/2017 și art. 6 din aceeași lege care privește principiile. La momentul la care s-au angajat membrii de sindicat reprezentați în prezenta cauză, trebuia ca, pornind de la principiile de la art. 6 din Legea nr. 153/2017, să li se acorde același salariu ca pentru funcția similară, prin funcția similară înțelegându-se atât funcția similară de la nivelul Instituției Prefectului Județului Cluj, dar în special, de la nivelul tuturor instituțiilor prefectului raportat la unica subordonare a tuturor instituțiilor față de Ministerul Afacerilor Interne.

Reprezentantul reclamantului arată că dorește ca Înalta Curte de Casație și Justiție să dea o interpretare ca cea de până acum. Ea arată că practica judiciară de la nivelul județului Cluj este unitară în acest sens. Mergând pe diverse familii ocupaționale care au promovat cereri de chemare în judecată și deciziile date de Înalta Curte de Casație și Justiție, reprezentanta reclamantului apreciază că acest principiu al egalității și al nediscriminării din punct de vedere al salarizării a pornit de la Legea nr. 284/2010 și a continuat cu Legea nr.

153/2017, care prevede că cei care au aceeași funcție, grad, gradație și desfășoară aceleași activități, e normal să aibă salarizarea similară, raportat la aceleași instituții din toată țara, aflate sub același ordonator principal de credite.

Reprezentanta pârâtului este de acord cu cele susținute de reprezentanta reclamantului.

Instanța pune în discuție suspendarea prezentei cauze până la soluționarea sesizării de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

În baza O.U.G. nr. 62/2024 și art. 413 Cod procedură civilă, reprezentanta reclamantului solicită suspendarea prezentei cauze.

Instanța reține cauza în pronunțare atât asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept incidentă în cauză, cât și asupra suspendării judecării cauzei.

INSTANȚA,

Din lipsă de timp pentru deliberare, în temeiul art. 396 Cod procedură civilă,

DISPUNE:

Amână pronunțarea pentru data de 15 iulie 2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședință publică azi, 10 iulie 2024.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

Tehn. ./10.07.2024

ROMÂNIA
TRIBUNALUL CLUJ
SECȚIA MIXTĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL, DE
CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr.

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența regulamentului U.E. nr. 679/2016

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 15 iulie 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:

GREFIER:

Pe rol se află judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul
și pe
pârâțul
, având ca obiect litigiu privind
funcționarii publici.

S-a făcut referatul cauzei, după care instanța constată că mersul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de ședință din data de 27.06.2024, pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept incidență în cauză, cât și asupra suspendării judecării cauzei fiind amânată pentru data de azi, 15.07.2024.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Instanța reține că potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, *Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la *necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfărânge beneficiile atât pe planul înfăptuirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure*

îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu impiezeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, instanța apreciază că în concepția O.U.G. nr. 62/2024 diferă condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept față de art. 519 C.pr.civ.

Astfel, instanța apreciază că singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului, *completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*

Instanța opinează că nu se mai impune stabilirea existenței unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție că este necesar potrivit art. 519 C.pr.civ., întrucât din preambulul O.U.G. nr. 62/2024 reiese cu evidență că ceea ce a intenționat legiuitorul a fost ca instanța supremă să asigure o interpretare unitară a dispozițiilor legale supuse interpretării în litigii privind salarizarea/dreptul la pensie al personalului plătit din fonduri publice. Cât timp sesizarea se dispune cu titlu imperativ, nu este lăsată la latitudinea instanței care judecă procesul analiza chestiunii privind dificultatea interpretării chestiunii de drept.

În fine, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

A fost identificată Decizia nr. 8/2021 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, care însă vizează doar tangețial aplicabilitatea art. 39 alin. 1 din Legea nr. 153/2017, pus în discuție în prezenta cauză.

II. Expunerea succintă a procesului:

Prin **acțiunea** înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj la data de 22 mai 2023, reclamantul , în numele membrilor de sindicat ,

, în contradictoriu cu pârâta , a solicitat să se dispună obligarea pârâtului la emiterea de dispoziții individuale prin care să se stabilească salariul de bază și sporurile la nivel maxim acordat funcției similare, grad, gradație, cu cea ocupată de fiecare membru de sindicat în parte, în cadrul tuturor instituțiilor prefectului din țară, precum și obligarea pârâtului la recalcularea și plata tuturor drepturilor salariale cuvenite ca urmare a stabilirii salariului de bază și a sporurilor la nivel maxim acordat funcției similare, grad, gradație în cadrul tuturor instituțiilor prefectului din țară, corespunzător perioadei lucrate de fiecare membru de sindicat începând cu data de încadrare menționată și până la data pronunțării hotărârii în prezentul litigiu, precum și ulterior datei pronunțării hotărârii până la momentul în care salariul de bază va atinge pragul maxim stabilit de Legea nr. 153/2017 pentru anul 2022, actualizate cu indicele de inflație la data efectivă a plății și

la plata de daune-interese egale cu dobânda legală penalizatoare calculată de la data scadenței și până la data plății efective, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea în fapt a cereri, s-a arătat că membrii de sindicat reprezentați au calitatea de funcționari publici în cadrul Instituției Prefectului Cluj, încadrați ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 153/2017 și că pârâta nu a stabilit în mod corect drepturile salariale cuvenite acestora la momentul încadrării, deoarece salariul de bază nu a fost stabilit prin comparație cu nivelul maxim acordat funcției similare, grad, gradație în cadrul tuturor instituțiilor prefectului din țară, fiind incidente prevederile art. 39 alin. 1 și 2 și ale art. 6 din Legea nr. 153/2017, precum și considerentele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 794/2016.

Reclamantul a considerat că cererea sa se încadrează în litera și spiritul legislației în vigoare, scopul acesteia fiind acela de a respecta și punere în aplicare sintagma „la muncă egală, salariu egal”, ca expresie a principiului egalității de tratament și interzicerii discriminării, stipulat și de reglementările internaționale și comunitare în domeniu.

De asemenea, reclamantul a menționat că în speță sunt incidente și prevederile art. 5 alin. 1 din Codul muncii, art. 1 alin. 2 lit. i, alin. 3 și 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, precum și cele statuate în Decizia nr. 24/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin **întâmpinarea** formulată la data de 03.07.2023, pârâta

a arătat că a depus diligențele necesare pentru justa și legala stabilire a drepturilor salariale cuvenite membrilor de sindicat, în concordanță cu prevederile legale în vigoare la momentul încadrării fiecăruia în funcția ocupată și că ordinele de încadrare ale fiecăruia dintre reclamanți nu au fost contestate de aceștia.

A mai învederat pârâta că pentru soluționarea solicitărilor de recalculare a drepturilor salariale, formulate sub imperiul Legii nr. 71/2015, a solicitat punctul de vedere al Ministerului Afacerilor Interne, care a înaintat în acest sens Adresa nr. 364384/21.08.2018 a Direcției Generale Financiare, structură specializată având competențe în domeniul salarizării.

În cadrul acestui document este specificat că la nivelul Ministerului Afacerilor Interne a fost elaborat și aprobat documentul înregistrat cu nr. 338923D.G.J./24.03.2017, nr. 256674D.G.M.R.U./03.04.2017 și nr. 430354D.G.F./23.03.2017, referitor la aplicabilitatea Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016. Ținând cont de competențele legale stabilite în sarcina structurilor de specialitate care au elaborat documentele sus-menționate se consideră că o altă aplicabilitate a Deciziei C.C.R. nr. 794/2016 decât cea specificată în domeniul respectiv este una nelegală, iar eventualele venituri de natură salarială încasate necuvenit prin încălcarea dispozițiilor din acest document reprezintă sume plătite nedatorat ce vor atrage măsurile legale de recuperare a acestora.

De asemenea, pârâta a invocat dispozițiile art. 7 lit. g) din Legea nr. 153/2017, potrivit căroră funcția similară reprezintă o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz și condiții de muncă.

Mai mult, din radiograma Ministerului Afacerilor Interne nr. 143809/S3/G.D.A. București din 14.11.2018 înaintată Instituției Prefectului-Județul Cluj reiese că se apreciază că prin Decizia nr. 49/2018 a Î.C.C.J., prin interpretarea dispozițiilor art. 3 alin. 1 din O.U.G nr. 57/2015, în forma modificată prin O.U.G. nr. 43/2016, se stabilește nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul angajat raportat la nivelul aceluiași ordonator de credite căreia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național. De asemenea, în ceea ce privește stabilirea unui nivel maxim de salarizare la nivelul mai multor instituții sau autorități publice, acele entități trebuie să se afle în subordinea unui ordonator de credite comun, să aibă același scop, să îndeplinească aceleași funcții, să se situeze la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar și toate aceste condiții trebuie să fie îndeplinite cumulativ.

Prin sintagma „același ordonator de credite” se înțelege președinte/director/conducătorul executiv al instituției publice, așa cum rezultă din regulamentul de organizare și funcționare al instituției publice, care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli și conduce contabilitate proprie (personalitate juridică).

Noțiunea de instituție publică sau autoritate publică, aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, se referă la subordonarea administrativă și financiară, neavând relevanță, față de domeniul de reglementare ce constituie obiect al interpretării unitare în prezenta cauză, subordonarea funcțională față de autoritatea centrală.

De altfel, în textul supus interpretării art. 3 alin. (1) din O.U.G. nr. 57/2015, se face mențiunea explicită că este vorba de instituții aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, în cadrul aceluiași ordonator de credite.

Prin urmare, nivelul maxim în plată pentru aceeași funcție se stabilește prin evaluarea instituțiilor și autorităților aflate la același nivel de subordonare financiară, neexistând vreo normă de trimitere la autoritatea centrală care asigură doar o subordonare funcțională și metodologică a activității specifice.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Atât reclamantul

, cât și pârâta, prin reprezentanții convenționali, au apreciat că problema de drept care face obiectul sesizării trebuie să primească aceeași interpretare ca cea stabilită în mod unitar de practica judiciară de la nivelul județului Cluj, în sensul că pornind de la principiul egalității și al nediscriminării din punct de vedere al salarizării, cei care au aceeași funcție, grad, gradație și desfășoară aceleași activități trebuie să fie salarizați similar, raportat la aceleași instituții din toată țara, aflate sub același ordonator principal de credite.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată:

Instanța constată că potrivit dispoziției art. 39 alin. 1 din Legea nr. 153/2017 invocată ca temei legal al prezentei acțiuni, *Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.*

Art. 6 din Legea nr. 153/2017, de asemenea invocat de reclamant, reglementează principiile aplicabile sistemului de salarizare al personalului plătit din fonduri publice, astfel:

a) *principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;*

b) *principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;*

c) *principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...).*

Se impun a fi avute în vedere considerentele Curții Constituționale a României exprimate în cadrul Deciziei nr. 794/2016, cât și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție exprimate în cadrul Decizia nr. 49/2018, în privința art. 3¹ din O.U.G. nr. 57/2015. Chiar dacă cele două decizii au fost pronunțate raportat la prevederile O.U.G. nr. 57/2015, mecanismul de determinare a nivelului la care se poate realiza egalizarea salariului între persoane care ocupă funcții similare, este aplicabil *mutatis mutandis* și în aplicarea Legii nr. 153/2017.

Din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016 reiese că acestea au avut în vedere exclusiv faptul că la aplicarea dispozițiilor privind maximizarea trebuie avute în vedere hotărârile judecătorești care au ca efect majorarea indemnizației de încadrare și care vizează întreaga familie ocupațională.

Doar în aceste situații maximizarea se face la nivelul categoriei profesionale și familiei ocupaționale, reținând Curtea cu acea ocazie că o hotărâre care are legătură cu modul de stabilire a drepturilor salariale/indemnizațiilor lunare care este comun la nivelul familiei ocupaționale, trebuie avută în vedere și recunoscută cu ocazia maximizării la nivelul întregii familii ocupaționale.

Apoi, prin Decizia nr. 49/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că *stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național.*

Față de acestea, instanța apreciază că și sub imperiul Legii 153/2017, egalizarea drepturilor salariale între persoanele care ocupă funcții similare, se poate realiza în cadrul instituțiilor sau autorităților publice, la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, iar toate instituțiile prefectului din țară sunt subordonate Guvernului României, finanțarea cheltuielilor acestora asigurându-se de Ministerul Afacerilor Interne.

Astfel, instanța apreciază că la nivelul instituției prefectului, interpretarea art. 39 alin. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017 ar trebui să conducă la stabilirea nivelului de salarizare al personalului prin raportare la nivelul maxim de salarizare existent pentru funcția similară, în cadrul tuturor instituțiilor prefectului din țară.

Din cercetarea jurisprudenței Tribunalului Cluj și Curții de Apel Cluj în litigii similare, instanța a constatat că practica este unitară în sensul indicat în cele ce preced.

Față de toate cele reținute, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. 1 din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul instituției prefectului se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul tuturor instituțiilor prefectului din țară.

În temeiul art. 2 alin. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. 2 C.pr.civ., instanța va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Potrivit art. 2 alin. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, prezenta încheierea se va aduce la cunoștința conducerii Secției mixte de contencios administrativ, conflicte de muncă și asigurări sociale a Tribunalului Cluj și se va transmite prin poștă electronică tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în cale de atac, procese în aceeași materie.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

În temeiul art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2014, constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. 1 din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare

al personalului încadrat în cadrul instituției prefectului se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul tuturor instituțiilor prefectului din țară.

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea soluționării sesizării.

Dispune aducerea la cunoștință a prezentei încheieri conducerii Secției mixte de contencios administrativ, conflicte de muncă și asigurări sociale a Tribunalului Cluj și transmiterea prin poștă electronică tuturor celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze procese în aceeași materie, în primă instanță sau în cale de atac.

În temeiul art. 2 alin. 3 și art. 4 din O.U.G. nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. 2 C.pr.civ., dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării privind dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței azi, 15.07.2024.

PRESEDINTE,

GREFIER,

Red./Tehn /16.07.2024